

que es manifesta l'activitat econòmica que culmina en l'actuació de la Junta de Comerç, també la medicina mostra un clar progrés. Es el temps en què Pere Virgili aconsegueix la creació del Col·legi de Medicina, restauració del fundat pel rei Martí, que s'havia extingit; i és també el temps en què uns metges entusiastes obtenen, després de vèncer nombroses dificultats, constituir la Reial Acadèmia de Medicina. Les ciències d'observació floreixen, i sembla que la nostra medicina prendrà el camí del progrés universal. Anatòmics com Gimbernat, Bonells i Lacaba, químics com Carbonell i Bravo, homes de coneixements enciclopèdics com Salvà i Campillo, filantrops com Piguillem, metges com Piquer Masdevall, de Figueres, Francesc Sunyer, de Roses, i molts més encara, són exemples que cal recordar.

Sí. La medicina catalana té història pròpia. Heu-vos aquí un caràcter diferencial suficient! No és que nosaltres ens girem als temps passats buscant en ells la llei pels nostres dies. Cada hora té la seva inquietud. Però és evident també que l'avui procedeix de l'ahir i condiciona el demà, perquè la vida és una trajectòria. Ens convé, doncs, conèixer els punts determinants d'aquesta trajectòria, i és per això que la història és allçonadora.

La història ens diu que existeix una medicina catalana amb fesomia pròpia, i cada un de nosaltres sent bé com això és cert. Esforcem-nos tots a fer, doncs, la nostra medicina del present. I remarquem una altra vegada el fet que la cultura segueix la sort dels pobles, però que així mateix moltes vegades és l'indici de moviments que s'incuben en la pregonesa de l'ànima encara no feta conscient dels pobles. Per això l'aparició d'aquesta consciència en les collectivitats s'acompanya sempre d'una renovació cultural.

Els temps ens són propicis. Però ens cal donar nova al món de l'existència d'una medicina catalana amb propi contingut, i tot treball serà poc per tal de recuperar el camí perdut en els anys d'indiferenciació i d'absorció.

I que ningú no es consideri vexat per aquests propòsits. El reconeixement d'una personalitat no vol dir rebaixament de ningú. Es el coneixement i la voluntat d'existència el que ha de regular naturalment les normes polítiques dels pobles. Que tan sagrada és la llibertat colectiva com la individual, i tant s'ha de respectar el disegni racial com la dignitat de la persona. El principi de l'autodeterminació consagra la llibertat de les agrupacions naturals dels homes.

Doncs bé, som metges catalans, i així volem definir-nos. Perquè ens ho mana la història, perquè ho portem en la nostra sang i perquè ho sabem! I amb la nostra voluntat podem portar a un alt nivell la medicina de Catalunya.

Quin mal hi ha en això? Qui podrà veure amb recel els nostres esforços? Quina família s'entristeix per la prosperitat i la personalitat ben forta dels diversos individus que la formen? Espanya és la primerament interessada en una Catalunya rica i plena, aquesta Catalunya que tots somniem i per la que voldríem retrobar l'antic prestigi i el radiant esplendor.